

Vasarą Panevėžio Raimundo Sargūno sporto gimnazijai vadovauti pradėjo naujoji direktorė Asta Sakalauskienė. Ji laimėjo Panevėžio miesto savivaldybės skelbtą konkursą, kuriame varžėsi 3 pretendentai. Direktorė paskirta 5 metų kadencijai. Jūsų dėmesiui pokalbis su naująja sporto gimnazijos direktore Asta Sakalauskiene.

- Papasakokite apie save

- Apie save galiu pasakyti taip - esu menininkė, matematikė, vadybininkė. Nuo mažų dienų svajoju gyvenimą sieti su švietimu. Mano pirmoji specialybė ir įgyta profesija buvo pradinis ugdymas ir dailė. Mano mokytojos karjera prasidėjo Panevėžio mieste, tuometinėje 9-oje vidurinėje mokykloje, dabar „Rožyno“ progimnazija.

Buvau jauna specialistė ir dirbau dailės mokytoja. Mokyklos vadovo paskatinta ir susiklosčiusių aplinkybių dėka, Šiaulių universitete baigiau švietimo vadybos magistrantūros studijas. Visada buvau žingeidi, iniciatyvi ir man patiko studijuoti.

Pradėjus mokyklas kompiuterizuoti, atsirado didelis informacinių technologijų mokytojų poreikis, todėl vėl įstojau į Šiaulių universitetą ir baigiau informatikos studijų programą. Dabar šie trys aukštojo mokslo diplomai padeda organizuoti ugdymo procesą, kuris vis labiau persikelia į virtualias aplinkas, todėl šios žinios man labai padeda.

Penkiolikos metų vadybinė karjera praėjo Panevėžio rajone, vadovaujant Raguvos gimnazijai. Dirbdama dailės ir technologijų mokytoja dabartinėje Rožyno progimnazijoje dalyvavau konkurse Raguvos vidurinės mokyklos vadovo pareigoms užimti. Jaunatviškų ambicijų turėjau daug ir jos nepavedė. Vadovauti gimnazijai pradėjau 28-erių metų. Tuomet turbūt buvau jauniausia mokyklos vadovė visoje Panevėžio apskrityje.

15 metų vadovo pareigose – tai ilgas laikotarpis. Įgyta patirtis proceso organizavime, patirtis dirbant su žmonėmis, mokytojų komplektavimo iššūkiai rajono mokykloje ir t.t. Buvo iššūkių, bet su jais sėkmingai susitvarkiau.

Dirbant mokykloje svarbiausia yra žmonės, iš kurių privalai suburti komandą. Mokyklos sėkmė vienareikšmiškai priklauso nuo komandos, nuo jos lojalumo, tapatumo su ta mokykla ir noro jai padėti. Jei žmogus ateina į darbą tik atidirbti ir po to skuba iš jo išeiti, tai ne komandos narys. Mes 80 proc. savo gyvenimo praleidžiame darbe, todėl privalome susikurti tokią aplinką, ir tokią žmonių komandą, iš kurios nenorėtum bėgti. Tai nėra lengvas ir trumpas procesas. Jis vyksta ir ne visada „šukuojant pagal plauką“.

Tai aš toks, nenurimstantis vietoje žmogus, negalintis sėdėti ir nieko neveikti. Kažką turiu veikti, kažką turiu daryti, kad visiems būtų gerai.

- Kas paskatino dalyvauti Panevėžio Raimundo Sargūno sporto gimnazijos vadovo konkurse?

- Įvestos švietimo įstaigų vadovų kadencijos mokyklų bendruomenėms įnešė sumaištį. Ar tai gerai, ar negerai – aš neturiu nei kompetencijų nei argumentų kritikuoti ar labai agituoti. Bet pastebiu tendencijas, kad jei vadovas mokyklos bendruomenei tinka, tai jis dirba ir antrą ir trečią kadencijas.

Vienas iš argumentų, kuris paskatino dalyvauti Panevėžio Raimundo Sargūno sporto gimnazijos vadovo konkurse tai, kad čia nebuvo vadovo. Nenorėjau būti kažkam konkurentu. Norėjau ateiti su savo patirtimi, žiniomis ir kompetencija į tą mokyklą, kurioje šiuo metu nėra vadovo. Dar mane motyvavo tai, kad tai kitokia mokykla.

Panevėžio rajone aš kuravau keturis teritorinius padalinius – Trakiškio ir Miežiškių pagrindines mokyklas, Raguvos lopšelių-darželį ir Raguvos gimnaziją. Iš viso turėjau apie 101 darbuotoją. Mano kuruojamos įstaigos buvo išsiskirsčiusios 35 km spinduliu. Tai irgi buvo iššūkis. O ši gimnazija taip pat specifinė ir su didele apimtimi – bendrabutis, valgykla ir t.t. Pagalvojau, kad jei dabar rūpinuosi vaikų ugdymu nuo 1,5 iki 18-olikos metų, tai gal sugebėsiu pasirūpinti ir gimnazijoje puoselėjama sporto sritimi, bendrabučiu bei valgykla. Todėl pasiryžau dalyvauti konkurse ir laimėjau.

Šiandien jau galiu drąsiai pasakyti, kad mano sprendimas buvo teisingas. Gimnazija gana greitai įtraukė į įvykių sūkurį ir neleido ilgai dreifuoti ir adaptuotis, nes reikėjo spręsti kasdienius rūpesčius. Tikrai nesigailiu.

- Kokie pirmų darbo mėnesių iššūkiai?

- Juozo Balčikonio gimnazija, kuri pirmauja Panevėžyje, yra „moksliukų kalvė“ ir ten treniruojamos smegenys. O mūsų gimnazija treniruoja kūną bei sportinius pasiekimus. Stebėjau pro kabineto langą gimnazistų treniruotes ir stebėjausi, kokius didelius kasdienius fizinius krūvius turi vaikai. Kiek jie turi valios ir jėgų siekti to užsibrėžto tikslo, kurį kartais kiti nepagrįstai nuvertina. Kaip anksčiau sakydavo, jei nesimokai, tai būk sportininku. O tu mokydamasis pabandyk būti sportininku. Ir gali būti, kad tau nepavyks, nes treniruojant kūną irgi reikia smegenų.

Aš įsivaizdavau, kad gimnazijos mokiniai turi daugiau sporto, kūno kultūros pamokų, treniruočių, bet kad tiek daug, tikrai nepagalvojau. Tai duotybė ateiti čia ir save realizuoti. Mūsų gimnazijoje prie sporto dar prisideda ir ugdymas. Žinoma, investuojant į sportą, kartais ugdymui lieka mažiau laiko, bet mes negalime prieštarauti žmogaus pasirinktam gyvenimo keliui, sieti save su sportu. Ir jų pasiekti rezultatai džiugina. Beveik pusė šių metų abiturientų jau turi pasirašytus kontraktus su klubais. Todėl aš pasirinkau šią sritį ir esu

pasirengusi padėti žmonės turintiems šią gyvenimo filosofiją. Kai kurių karjera bus labai trumpa, o kai kurie taps sporto žvaigždėmis ir mes norėsime paminėti, kad kažkuriuo gyvenimo momentu buvome šalia jų.

- Kaip vertinate gimnazijos kolektyvą - mokytojus, trenerius?

- Kaip gimnazijos vadovas labiausiai džiaugčiausi, jei nusistovėtų pastovus, stiprus, draugiškas, kompetentingas bei gimnazijos filosofijai lojalus ir tapatus kolektyvas. Mano, kaip vadovo tikslas – sustyguoti kolektyvą, komandą. Ne žmonių grupelę ar būrelį, kurie čia vienoje vietoje „trinasi“ ir kažką dirba, ne bendradarbius, o būtent – kolektyvą. Kolektyvas mano matymu yra platesnė ir gilesnė sąvoka, todėl labai svarbu, kad kiekvienas kolektyvo narys būtų tapatus gimnazijai.

Asmenybės mes esame visokios ir skirtingos. Svarbiausia, kad savo darbą dirbtume kompetentingai ir darytume viską, kad ši gimnazija nors milimetru kiltų aukštyn bet kurioje pasiekimų srityje.

- Kaip vyksta pasirengimas naujiems mokslo metams?

- Šiuos mokslo metus pasitinkame su dviem naujovėmis. Pirmą kartą gal ne tik mūsų gimnazijos, bet ir Lietuvos istorijoje, startuoja išlyginamoji ukrainiečių klasė. Dar niekada neteko mokyti lietuvių kabos ne nuo skaitymo, rašymo, teksto suvokimo, o nuo abėcėlės. Mūsų gimnazijoje pradės studijuoti 15 ukrainiečių moksleivių. Šiais mokslo metais gimnazijoje jie mokysis tik lietuvių kalbos (20 savaitinių valandų) ir sportinio ugdymo. O kitais mokslo metais, turėdami tam tikrą lietuvių kalbos mokėjimo lygmenį, jie galės mokytis kartu su kitais gimnazistais normaliose klasėse. Žinoma, jei norės mokytis mūsų šalies švietimo įstaigoje.

Komplektuodami klasę susidūrėme su iššūkiu surasti Lietuvių kalbos mokytoją, kurie ir taip turi nemažus krūvius. Bet mes su visais iššūkiais susitvarkėme ir esame pasirengę naujiems mokslo metams.

Kita gimnazijos naujovė – atnaujinamas bendrabutis. Aišku pilnam patalpų bei stogo remontui reikalingos didesnės investicijos, o savo turimais resursais mes pageriname moksleivių gyvenimo sąlygas atlikdami kosmetinį remontą bei nupirkdami dalį naujų lovų. Aš pati esu mama ir puikiai suprantu gimnazijos moksleivių tėvus. Jie savo vaikų sportiniais gebėjimais neabejoja. Bet tėvams, išleidžiant vaiką į kitą miestą, labai svarbu jo gyvenimo aplinka ir kokybė: kokios gyvenimo ar mokymosi sąlygos, koks maistas ir t.t. Tėvams labai rūpi vaikų buitis, todėl mes į tai kreipiame didelį dėmesį. Stengiamės, kad vaikams būtų patogų ir komfortabilu.

- Kaip vyksta moksleivių priėmimas į gimnaziją?

- Džiaugiamės, kad pavyko pilnai sukomplektuoti klases. Kelios laisvos vietos dar likusios aštuntoje klasėje, o 9-12-ose klasėse turime tik vieną laisvą vietą. Maksimaliai sukomplektuotos klasės parodo, kad mūsų gimnazijos veikla girdima ir matoma. Panevėžio Raimundo Sargūno sporto gimnazijos pasiekimai pritraukia jaunimą, norintį savo ateitį sieti su sportu. Tai didelis gimnazijos vadovų bei trenerių įdirbis. Sportiniame ugdyme mokinys renkasi ne mokyklą, kaip sienas, o pirmiausia sporto šaką ir trenerį. Mūsų gimnazijai patvirtinta 240 mokinių kvota ir daugiau mes negalime priimti. 135 mokiniai gali būti iš regiono, nes tiek vietų turime bendrabutyje, o likusieji gali būti Panevėžio miesto ar rajono moksleiviai.

- Kokią matote gimnazijos ateities viziją?

- Mūsų gimnazija jau yra išskirtinė, kadangi tokių sporto gimnazijų Lietuvoje yra tik trys. Konkurencija vyksta sporto šakų pasiskirstymo atžvilgiu. Didžiausią nerimą kelia besisteigiančios mažos sportinio ugdymo klasės, kurios sudarys konkurenciją mūsų gimnazijoms. Kol kas tai dar sveika konkurencija. Vizijos visada yra dvi – pesimistinė ir optimistinė. Aš visada orientuojuosi į optimistinę. Aš stengsiuosi, kad Panevėžio Raimundo Sargūno sporto gimnazija būtų prestižinė sporto gimnazija Lietuvoje. Sako, kad svajonės ir norai pildosi tada, kai pradedi apie juos kalbėti. Tai aš pradėdau kalbėti ir tai turi materializuotis. Jei norėsi ir tylėsi, tai tie norai ir liks tik norais.

Sieksime atnaujinti gimnazijos infrastruktūrą, aikštynus, sporto klases, kad jos būtų patrauklios. Mes ugdome sportininkus, todėl ir ugdymo patalpos, kuriose jiems dėstoma lietuvių kalba ar matematika, juos turi motyvuoti ateiti. Sportininkai gyvena judesyje ir išsėdėti 6 kartus po 45 minutes kasdieną, jiems yra didelis iššūkis. Norime ugdymo aplinką pritaikyti taip, kad jiems čia būtų gera, kad jie čia gerai jaustųsi ir didžiuotųsi, jog mokosi Panevėžio Raimundo Sargūno sporto gimnazijoje. Tą dariau ankstesnėje švietimo įstaigoje, tą darysiu ir čia.

